

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce O.L.**, zastoupeného, *Mgr. Petrem Šlaufem, advokátem se sídlem Kamenická 1, 301 12 Plzeň*, proti **žalované Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. května 2013 č.j. KRPP-59635-1/ČJ-2013-0300DP

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí PČR, Krajského ředitelství Policie Plzeňského kraje, územního odboru Plzeň - venkov, dopravního inspektorátu Plzeň - venkov ze dne 15.3.2013, č.j. KRPP-4556-17/ČJ-2013-031106, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o **obnovu řízení** ve věci rozhodnutí ze dne 19.10.2012 č.j. KRPP-176433/PŘ-2012-030606 o přestupku projednaném v blokovém řízení a zaznamenaném na pokutovém bloku série DP/2011 č. P8928388 a P8928389.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že kopie pokutového bloku neobsahuje popis přestupkového jednání a jméno a příjmení osoby oprávněné uložit pokutu, respektive údaj v této kolonce je podle žalobce nečitelný a nelze ověřit totožnost osoby, která pokutu udělila, čímž se stal pokutový blok nicotným. Podle tvrzení žalobce byly splněny podmínky obnovy řízení podle § 100 správního řádu, neboť důkazy, které byly provedeny v původním blokovém řízení, se ukázaly nepravdivými, když pokutový blok nesplňuje formální náležitosti a je tím nicotný, a dále když záznam ze záznamového zařízení byl získán nezákonným způsobem, tudíž právně neexistuje. Žalobce rovněž tvrdil, že nelze přezkoumat, zda mu bylo upřeno právo vyjádřit se

k podkladům rozhodnutí, respektive ke skutečnostem kladeným mu za vinu, a k důkazům o nich, neboť výpovědi zasahujících policistů byly rozporné v otázce, zda žalobci byla předložena fotografie ze záznamového zařízení. Tuto skutečnost podle žalobce nelze potvrdit ani vyvrátit, a nelze tak jednoznačně konstatovat, zda měl žalobce možnost využít své právo podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Žalobce měl za to, že měl v blokovém řízení právo vyjádřit se i k takovému důkazu, jako je záznam ze záznamového zařízení. Jiný výklad by byl podle názoru žalobce porušením principu právního státu zakotveného článkem 1 Ústavy ČR a porušením práva vyplývajícího z článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce tvrdil rovněž porušení ustanovení § 84 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť nebyly splněny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení, když přestupek nebyl spolehlivě zjištěn. Podle žalobce bylo porušeno i ustanovení § 3 správního řádu, když nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy mělo dojít k porušení zásady materiální pravdy. Novou skutečností dle žalobce byla jednak skutečnost, že existoval rozpor v otázce, kdy měl být přestupek změřen. Dle úředního záznamu a dle fotografie ze záznamového zařízení měl být přestupek změřen v 9:01 hodin, avšak dle záznamu GPS vyjela hlídka vozidla za přestupcem v 8:54 hodin a dle výpisu lustrace z evidence obyvatel byl žalobce lustrován v 8:58 hodin. Podle názoru žalobce policisté tak porušili článek 10 bod 6 závazného Metodického pokynu ředitele služby dopravní policie policejního prezidia ČR, když nenastavili na správnou hodnotu čas na záznamovém zařízení radaru a záznamové zařízení před použitím takto nezkontrolovali. Další novou skutečností podle tvrzení žalobce byla skutečnost, že policisté zařízení pro měření nenastavili správně, protože neurčili výchozím bodem měření střed vozovky, nýbrž směr, odkud kam měřili, v důsledku čehož nebyly naměřené hodnoty objektivně a správně zjištěny, a bylo tím postupováno v rozporu s článkem 8 závazného Metodického pokynu ředitele služby dopravní policie policejního prezidenta ČR. Žalobce nesouhlasil se závěry správního orgánu, podle nichž nelze mít za prokázané, že bylo měřicí zařízení nastaveno nesprávně a že mohly tyto skutečnosti vyplynout ze špatně pochopené otázky. Žalobce poukázal na to, že v protokolu o výpovědi zasahujících policistů nejsou dle ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu obsaženy žádné námitky proti obsahu protokolu v tom směru, že by policisté neporozuměli otázce. Z jejich výpovědí tak podle žalobce jednoznačně vyplynulo, že záznamové zařízení nebylo nastaveno správně. Další novou skutečností podle tvrzení žalobce byla skutečnost, že služební vozidlo stálo v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) a n) zákona o silničním provozu. V důsledku toho i měřicí zařízení, které bylo součástí služebního vozidla, bylo umístěno v rozporu s právními předpisy ČR a v rozporu s článkem 39 odst. 1 závazného Metodického pokynu policejního prezidenta, kterým se upravuje postup příslušníků Policie ČR, při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu a šetření dopravních nehod. Podle názoru žalobce tak policisté získali důkaz v rozporu s právními předpisy, když v době měření porušovali dopravní předpisy, a s ohledem na ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu nelze takový důkaz použít. Podle tvrzení žalobce dle záznamu z GPS služebního vozidla, dle výpovědí policistů a nákrešů založených ve spise je jednoznačné, že služební vozidlo stálo cca 2 m od okraje vozovky na silnici č. II/180 v obci Chotěšov, Osvobozených politických vězňů 476, a pokud tuto skutečnost považoval správní orgán za diskutabilní, měl ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu dát podnět k zahájení řízení o předběžné otázce a postupovat v souladu s § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** odkázal na žalobou napadené rozhodnutí s tím, že v dané věci došlo k naplnění všech podmínek stanovených v § 84 zákona o přestupcích pro

projednání pokuty v blokovém řízení proto, že žalobce souhlasil s projednáním věci v tomto řízení a s uložením pokuty. Tímto úkonem se fakticky vzdal práva na projednání věci v klasickém správním řízení. Pokutový blok je zvláštním zdrojem správního rozhodnutí a blokové řízení zvláštním druhem správního řízení. Žalovaný poukázal na stanovisko Nejvyššího správního soudu, že obnova řízení o přestupku projednaném v blokovém řízení je vyloučena, když návrhovátelem fakticky zpochybňuje splnění podmínek pro vedení takového řízení, přičemž toto stanovisko bylo potvrzeno i usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, č.j. 1As 21/2010-65. Z tohoto usnesení podle žalovaného vyplývá jednoznačně názor, že obnova řízení přichází u přestupku vyřízeného blokovým řízením v úvahu pouze v případě, že žalobce neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Podle žalovaného názor Nejvyššího správního soudu jednoznačně dopadá na projednávaný případ, kde se žalobce domáhá obnovy řízení z důvodu dle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, přičemž žalobce nikdy nezpochybnil skutečnost, že udělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Podle žalovaného se tak tímto úkonem fakticky zbavil i možnosti obnovy řízení. Dle žalovaného lze postup žalobce označit za účelový ve snaze obnovit řízení v okamžiku, kdy dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení a byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu. Jelikož odvolacím orgánem nebylo při rozhodování o odvolání žalobce dostatečně reflektováno zmíněné stanovisko Nejvyššího správního soudu, měl žalovaný za to, že se odvolací orgán zřejmě až v nadbytečném rozsahu vypořádával s jednotlivými věcnými námitkami žalobce, nicméně závěr, k němuž odvolací orgán dospěl, je již plně v souladu s tímto stanoviskem.

V **replíce** žalobce zopakoval, že nemohl předpokládat, že by policisté mohli žalobci předložit důkaz nezákonně získaný a právně neexistující. Proto nelze žalobci dávat k tíži, že nabyl dojmu o tom, že mohl spáchat přestupek. Pokud by souhlasil s přestupkem a s blokovým řízením na základě důkazu, který nemohl být proveden v blokovém řízení, protože byl získán nezákonným způsobem, souhlasil by s něčím, co právně neexistuje. Tím by podle žalobce nemohla být splněna podmínka blokového řízení, že byl přestupek spolehlivě zjištěn. Z toho podle žalobce vyplývá, že žalobce zpochybňuje i udělení souhlasu s vyřešením přestupku v blokovém řízení. Protože skutečnosti a důkazy byly získány nezákonným způsobem, žalobce by poté souhlasil s něčím, co právně neexistuje. K názoru žalovaného o účelovosti snahy žalobce o obnovu řízení žalobce poukázal na své právo dle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Při **jednání** před soudem žalobce zopakoval, že byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení, když důkazy, zejména pokutový blok a záznam o přestupku, se staly nepravdivými z několika důvodů. Jednak z toho důvodu, že časový sled neodpovídá záznamu o přestupku a pokutovému bloku, a jednak bylo prokázáno, že byly důkazy získány nezákonným způsobem.

Žalovaný při jednání uvedl, že důkaz v podobě výstupu z radaru nebyl získán nezákonným způsobem, neboť tento hmotný důkaz v podobě snímku s uvedenou rychlostí byl získán legálně. Žalovaný poukázal na ustanovení § 62 odst. 1 zákona o policii a na ustanovení § 41 zákona o silničním provozu, z něhož vyplývají výjimky pro policejní vozidla ohledně dodržování některých ustanovení zákona o silničním provozu.

Součástí **správního spisu** je žádost o povolení obnovy řízení, v níž žalobce namítal, že rozhodnutí vydané v blokovém řízení dne 19.10.2012 je nicotným aktem z důvodů absence

náležitostí, které uváděl shodně jako v žalobě. Z kopie pokutového bloku P8928388 ze dne 19.10.2012 vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona o silničním provozu ve výši 200,- Kč, následuje podpis J.K. a nečitelný podpis a datum. Podle služebního záznamu Policie ČR ze dne 23.11.2012 hlídka dopravního inspektorátu Plzeň-jih prováděla dne 19.10.2012 kontrolní měření rychlosti v obci Chotěšov na silnici II/180 měřicím zařízením Radar R7 CCD ve služebním vozidle. V 9:01 hodin bylo v obci Chotěšov ve směru jízdy na obec Vodní Újezd naměřeno motorové vozidlo značky Mercedes RZ ... Naměřená rychlost vozidla byla po odečtení odchylky 69 km/h, přičemž maximální povolená rychlost je 50 km/h. Podle záznamu žalobce na místě kontroly se spáchaným přestupkem souhlasil, i s uloženou pokutou zaplacenou na místě ve výši 200,- Kč. Dále je ve spise záznam o přestupku pořízený radarem dne 19.10.2012 s časem 9:01 hodin a s uvedením registrační značky vozidla. Následuje ověřovací list silničního radarového rychloměru Ramer 7CCD ze dne 22.8.2012.

Při jednání dne 11.2.2013 vypovídal zasahující policista nstržm. J.S., který uvedl, že zastavili předepsaným způsobem motorové vozidlo značky Mercedes a přestupek spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Přestupek byl řešen blokově na místě a přestupce s tím souhlasil. Překročení rychlosti bylo zjištěno na měřicím záznamovém zařízení zabudovaném ve služebním vozidle Policie ČR. Řidič s projednáním přestupku souhlasil, předložil řidičské oprávnění a občanský průkaz a podle svědka se shodovala podoba na dokladech. Řidič pokutový blok podepsal, nevytýkal žádné nečitelné údaje. Pokutu uhradil. Služební vozidlo stálo podle svědka naproti Elmontu v obci Chotěšov podélně „ve směru jízdy na Stod“. Podle tohoto svědka žalobci nebyla předložena fotka na záznamovém zařízení, protože to žalobce nežádal. Služební vozidlo stálo na odstavné ploše vedle komunikace, odkud měřené vozidlo přijíždělo čelem k tomuto vozidlu. Svědek přiložil náčrtek umístění vozidla policistů.

Z téhož dne je i výpověď pprap. J.K., druhého zasahujícího policisty, který vypovídal opět o naměření motorového vozidla značky Mercedes, kdy řidič s přestupkem souhlasil, a proto mu byla uložena bloková pokuta 200,- Kč. Tento svědek vypovídal, že osobně vypisoval pokutový blok a popsal, co v něm uvedl. Tedy, že se jednalo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, datum 19.10.2012, čas. 9:01 hodin, místo Chotěšov silnice II. třídy č. 180. Podle svědka označení "R50" znamená maximální dovolenou rychlost v obci, "/72" naměřenou rychlost, "/69" rychlost po odečtení tolerance. Ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. poukazuje podle svědka na konkrétní ustanovení zákona, které mělo být porušeno, tj. porušení rychlosti jízdy v obci. Svědek dále popisoval, že pod tím je uvedena hodnota pprap., jeho příjmení i jméno tiskacím písmem, dále jeho podpis a služební číslo. Rovněž podle tohoto svědka žalobce nenamítal žádnou nečitelnost údajů. Služební vozidlo stálo podle svědka mezi firmou Elmont a autobusovými zastávkami v protisměru z pohledu jízdy naměřeného vozidla mimo komunikaci č. 180. Podle tohoto svědka byla řidiči předložena fotka z displeje záznamového zařízení a řidič poznal, že se jedná o jeho vozidlo. Rovněž tento svědek následně zakreslil schéma umístění služebního vozidla.

Součástí správního spisu je i záznam z GPS historie služebního vozidla zasahujících policistů ke dni 19.10.2012; je z tohoto zřejmá změna polohy služebního vozidla 19.10.2012 v 8:54 hodin. Dále je součástí správního spisu provedená lustrace z centrálních informačních systémů Policie ČR a Ministerstva vnitra v čase 8:58 hodin, kdy byla provedena první

lustrace. Dále je součástí správního spisu i fotokopie osvědčení J.K. o absolvování školení a oprávnění k ovládání měřiče rychlosti Ramer 7CCD7F7M ze dne 8.9.2005. Následuje sdělení společnosti AMS K22 (autorizovaného metrologického střediska) ze dne 19.2.2013, podle něhož nastavení času na zařízení Ramer 7CCD je doplňkovým údajem, nemá žádný vliv na přesnost měření. Tento údaj je zcela v kompetenci obsluhy zařízení, avšak doporučuje se kontrola před zahájením měření.

V doplnění výpovědi pprap. J.K. ze dne 26.2.2013 tento zasahující policista uvedl, že byl osobou, která obsluhovala radar, a co se týče času na záznamovém zařízení, ten upravuje sám, podle hodinek nebo mobilu, či dle hodin na přístrojové desce služebního vozidla. Tam podle jeho názoru mohla vzniknout odchylka, neboť několikrát za rok se to musí srovnat, předchází se nebo zpožďuje. Odchylka může činit i 8 minut. Výchozí bod měření nastavovali podle směru, odkud kam mířili.

Ve sdělení společnosti AMS K22 ze dne 4.3.2013 se uvádí, že překážky jako sloupy veřejného osvětlení a autobusové zastávky a jiné objekty v blízkosti měření mohou mít vliv na správnost měření pouze v případě, že zasahují do radarového svazku a jsou dostatečně velké pro způsobení vícenásobného odrazu. V daném případě na snímku záznamu o přestupku není nic, co by zavdávalo důvod k pochybám o správnosti měření. Pokud měření proběhne správně a interní testy korektně, jsou do snímku doplňovány povinné údaje a snímek je definitivně uložen do paměti počítače. V případě nevyhovujících testů a verifikace je snímek zrušen.

Z odůvodnění rozhodnutí **správního orgánu I. stupně** vyplývá, že rozhodnutí o přestupku je zdokumentováno na pokutových blocích, podle nichž žalobci byla dne 19.10.2012 uložena bloková pokuta 200,- Kč za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona o silničním provozu. Přestupkové jednání spočívalo v porušení § 18 odst. 4 tohoto zákona, kdy v uvedený den v 9:01 hodin dle záznamu na záznamovém zařízení Ramer 7CCD žalobce jako řidič motorového vozidla značky Mercedes v obci Chotěšov překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 19 km/h. Blokové řízení je podle správního orgánu I. stupně svou povahou řízením specifickým, zkráceným a zjednodušeným, přičemž jednou ze zákonem vyžadovaných podmínek pro tento postup je souhlas účastníka s uložením pokuty. Svým postojem na místě samém odmítl podle správního orgánu I. stupně žalobce projednání přestupku ve standardním správním řízení, pokutový blok podepsal a pokutu na místě uhradil. V okamžiku uložení blokové pokuty nabývá takové rozhodnutí právní moci. Od tohoto okamžiku platí pro rozhodnutí předpoklad správnosti a zákonnosti, je na něj pohlíženo jako na akt bezvadný do doby, než je prokázán opak. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, a proto musí být důvody pro její využití mimořádně závažné. Důkazní břemeno leží na bedrech žadatele. Pokutový blok obsahuje v části nazvané „Doba, místo, popis přestupkového jednání“ údaje 19.10.2012, 9:01 hodin, Chotěšov II/180, R50/72/69, § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. Tedy podle správního orgánu I. stupně údaje dostatečně specifikující dobu, místo a způsob spáchání přestupku. V části nazvané Popis s uvedením jména a příjmení a funkce oprávněné osoby je jméno pprap. J.K. a podpis, tedy podle správního orgánu prvního stupně údaje dostatečně specifikující oprávněnou osobu. Pro identifikaci oprávněné osoby je čitelnost dostačující a odpovídá ztíženým podmínkám, za nichž byl pokutový blok vypisován. Pokutové bloky jsou dohledatelné v knize zásob prodaných cenností. Z výpovědí zasahujících policistů vyplývá, že účastník po předložení vypsání pokutového bloku nic proti jeho obsahu ani čitelnosti nenamítal, podepsal jej a pokutu uhradil. K námitkám, že nelze přezkoumat, zda bylo žalobci upřeno právo vyjádřit se

k podkladům rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že jak vyplývá z výpovědi obou přítomných policistů, účastníka po zastavení vozidla pprap. Král seznámil s překročením nejvyšší povolené rychlosti v obci, s naměřenou hodnotou i možností projednat věc v blokovém řízení, s čímž žalobce souhlasil, byl si vědom přestupku, pokutový blok podepsal a uhradil pokutu. Z rozličných výpovědí policistů, zda účastníku byl předložen záznam přestupku v měřicím zařízení, nelze podle správního orgánu I. stupně vyvodit, že by účastník nebyl řádně seznámen se skutečnostmi kladenými za vinu, neboť povinnost předložit záznam z měřicího zařízení policistům nic neukládá. Bodové hodnocení vychází přímo ze zákona a žádným předpisem není policistům uložena povinnost s výší bodového hodnocení přestupce seznamovat. K tvrzení, že naměřené hodnoty nebyly objektivní a správně zjištěny z důvodu nesprávného nastavení měřicího zařízení, když nebyl určen výchozím bodem měření střed vozovky, ale směr odkud bylo měřeno, správní orgán I. stupně uvedl, že z výpovědi policisty Krále vyplývá, že služební vozidlo zastavili souběžně se silnicí č. 180, výchozí bod měření nastavili podle směru, odkud kam bylo měřeno, a k otázce, co bylo výchozím bodem pro určení úhlu hlavice radaru, bylo uvedeno, že úhel je daný, u hlavice má tři pevné polohy, dle nichž lze měřit. Ačkoliv dle výpovědí policistů není detailně popsáno zaměření výchozího bodu, nelze mít podle správního orgánu I. stupně tímto za prokázané, že bylo nesprávně nastaveno měřicí zařízení. Neuvedení takových údajů může vyplývat podle správního orgánu I. stupně ze špatně pochopené otázky. Policista byl řádně proškolen k obsluze zařízení a měření rychlosti provádí rutinně. S ohledem na to se správní orgán I. stupně domníval, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Správní orgán I. stupně poukázal na odborné vyjádření společnosti AMS K22 s tím, že v případě, kdy měření neproběhne správně, nebyl by snímek verifikován a uložen do paměti. K námitkám, že v prostoru měření se nacházely překážky, jako plot, dopravní značka, zvýšený patník a sloupy pouličního osvětlení, které by mohly ovlivnit přesnost měření, správní orgán I. stupně poukázal na druhé vyjádření společnosti AMS K22, z něhož podle jeho názoru vyplývá jednoznačně, že v daném případě k ovlivnění přesnosti měření nemohlo dojít, neboť překážky mohou mít vliv na měření pouze v případě, že zasahují do radarového svazku a jsou dostatečně velké pro způsobení vícenásobného odrazu. Na snímku na záznamu přestupku však není nic, co by zavadalo důvod k pochybám o správnosti měření. K námitce týkající se rozporu v časovém horizontu měření přestupku správní orgán I. stupně uvedl, že z výpovědi obou policistů i z výpisu GPS a z lustrace žalobce vyplývá logická návaznost, kdy byl měřen přestupek. V 8:54 hodin služební vozidlo změnilo polohu dle GPS a vyjelo za vozidlem přestupce. V 8:58 hodin byla provedena lustrace řidiče. Tedy nesouhlasný časový údaj na měřicím zařízení vznikl nesprávným nastavením času. Jedná se podle správního orgánu I. stupně pouze o několikaminutový časový rozpor, kdy dle vyjádření společnosti AMS K22 ze dne 19.2.2013 nastavení času nemá žádný vliv na přesnost měření. K námitce, že služební vozidlo stálo v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, a že služební vozidlo tím získalo důkaz v rozporu s právními předpisy, správní orgán I. stupně uvedl, že z výpovědi obou policistů i z jejich náčrtů vyplývá, že služební vozidlo stálo cca 2 metry rovnoběžně se silnicí na prašné cestě mimo komunikaci. I pokud by bylo možno akceptovat nápor žalobce, že policisté stáním porušili některé z ustanovení zákona o silničním provozu, nelze podle správního orgánu I. stupně důkaz měřením označit za nezákonně získaný, když byl zjištěn právě pomocí měřicího zařízení, nikoliv pomocí stání služebního vozidla. Jednalo se o stanovené měřidlo podléhající pravidelnému ověřování. Dle ověřovacího listu bylo plně způsobilé k měření rychlosti vozidel. Obsluhoval je příslušný policista s náležitým proškolením. Tudiž takto získaný důkaz nelze označit za nezákonný. Podle správního orgánu I. stupně nad rámec uvedeného překročení nejvyšší povolené rychlosti vzhledem k naměřené

hodnotě se jevilo tak výrazným, že si žalobce musel být plně vědom, že se dopouští přestupku a s tímto je plně v souladu i jeho jednání v průběhu blokového řízení. Teprve poté, co účastník obdržel oznámení o dosažení 12 bodů, začal proti blokovému řízení brojít. Správní orgán I. stupně poukázal i na skutečnost, že policisté konali v postavení úřední osoby a neměli žádný zájem na bezdůvodném poškození účastníka. Jejich výkon byl výkonem státní správy a je dán předpoklad jejich nestranného a řádného přístupu ke svému povolání. Správní orgán I. stupně poukazoval i na rozsudek NSS ze dne 6.2.2008 č.j. 3 As 57/2007-117. Z tohoto judikátu podle správního orgánu I. stupně vyplývá, že proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle §§ 84-86 zákona o přestupcích nelze podat ani žádost o obnovu řízení. Správnímu orgánu I. stupně bylo známo i odlišné stanovisko prvního senátu NSS v usnesení ze dne 22.9.2010 č.j. 1As 21/2010-47 připouštějící možnost obnovy. Přesto správní orgán konstatoval, že po zhodnocení všech provedených důkazů nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti ani důkazy existující v době původního řízení, které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, nebo se takové důkazy ukázaly nepravdivými.

Žalovaný v odůvodnění **napadeného rozhodnutí** uvedl, že ve světle posledních právních názorů na příslušnost užití institutu obnovy pro řízení blokové, tento institut se připouští. Aby byl účastník úspěšný, musí vyjít najevo dříve neznámá skutečnost existující v době původního blokového řízení. Musí mu být ku prospěchu a musí odůvodňovat jiné řešení otázky. Zde zda spáchal žalobce přestupek. Zároveň tyto skutečnosti nemohl uplatnit v původním blokovém řízení. Blokové řízení je podle žalovaného svou povahou řízením specifickým, zkráceným, zjednodušeným a především zrychleným. Nejde o řízení striktně formalizované. Až po vyjevení konečné vůle přestupce, který má na výběr, souhlasit se zaplacením pokuty, nebo nesouhlasit a věc projednat v běžném přestupkovém řízení, se počíná s vyplňováním pokutového bloku. V daném případě se jednalo, pokud jde o náležitosti pokutového bloku, v souladu s interními akty řízení, o zjednodušený zápis toho, že v místě je omezení rychlosti jízdy na 50 km/h, radarem byla změřena skutečná rychlost jízdy 72 km/h, po odečtu toleranční odchylky 69 km/h. Vyjádření skutku je podle žalovaného srozumitelné a dostatečné. V pokutovém bloku je i paragrafový zápis přestupku, z něhož byl žalobce uznán vinným. Pokud si žalobce nebyl vědom překročení jízdy, měl se například podle žalovaného odmítnutím zaplatit pokutu domáhat provedení běžného řízení o přestupku s širšími možnostmi dokazování. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* se žalobce dobrovolně vzdal práva na obšírnější dokazování skutkového stavu v řádném přestupkovém řízení, proto se nemůže této možnosti ex post po právu dovolávat v řízení o obnově. Ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu dává jako jednu z podmínek pro povolení obnovy řízení okolnost, že žalobce v době původního řízení nemohl tuto skutečnost nebo důkaz uplatnit. Nemohl uplatnit to, že by se přestupku dopustil, nebo nevěděl, jakého se dopustil a za co má pokutu platit. Tato podmínka podle žalovaného splněná není, neboť žalobce mohl dne 19.10.2012 namítat, že rychlostní limit dodržel a že neví, co znamená zápis na pokutovém bloku. K otázce, zda byl žalobci poskytnuto dostatečné poučení a uplatnění jeho práv, žalovaný uvedl, že s ohledem na neformálnost a zjednodušenost blokového řízení bylo dostatečné, když po sdělení přestupku policistou byla žalobci položena otázka, zda si je překročení vědom. Jedná se o uplatnění práva žalobce na právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu. Žalobce mohl, ale i nemusel projevit zájem shlédnout zájem z radaru. Mohl předložení záznamu i vyžadovat. Je nepodstatná okolnost, zda se policisté shodují v otázce, zda žalobce záznam z radaru viděl, či nikoliv. Odlišné vyjádření policistů o skutečnosti, zda byl predestřen záznam z radaru, či nikoliv, je detailem nepodstatným. Pokud poté žalobce souhlasil s policistovým zjištěním a zároveň policista skutek považoval za spolehlivě zjištěný,

nastupuje zkoumání dalšího znaku daného ustanovením § 84 zákona o přestupcích, tj. zda je obviněný z přestupku pokutu ochoten zaplatit. Tvrzení žalobce, že policista nesdělil všechny skutečnosti kladené mu za vinu a že mu nebyl dán prostor k vyjádření se, nebylo podle žalovaného v průběhu odvolacího řízení prokázáno. Dobrovolné zaplacení pokuty v hotovosti hovoří pro žalovaného jednoznačně pro to, že řízení proběhlo standardně a že žalobce nebyl jakkoli na svých právech zkrácen. Ke zpochybnění způsobu provedení měření došlo podle žalovaného ex post, když podle sdělení autorizovaného metrologického střediska (AMS) v případě přiloženého záznamu o přestupku není na snímku nic, co by zavadělo důvod k pochybám o správnosti měření. K tvrzení o nezákonném způsobu získání důkazu žalovaný uvedl, že nelze z místa a způsobu stání policejního vozidla vyvozovat, že by byl získán důkaz nezákonným způsobem. Jednání mající znaky přestupku spočívající v nesprávném zastavení a stání vozidla policie nebylo podle žalovaného ani prokázáno. Ohledně časového nesouladu spáchání přestupku žalovaný poukázal rovněž na vyjádření autorizovaného metrologického střediska K22 s tím, že disproporce v nastavení času nemá vliv na přesnost měření. K tvrzení o nečitelném podpisu na pokutovém bloku žalovaný uvedl, že ve světle ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu chybějící čitelný podpis není dříve neznámou skutečností mající vliv na posouzení přestupku. Není to ani skutečnost, která by odůvodnila jiné řešení otázky spáchání přestupku. Chybějící podpis může být pouze formálním nedostatkem. Z důvodu formálního nedostatku nelze řízení dle správního řádu obnovit. Podle žalovaného nebylo zpochybněno, že by se žalobce blokového řízení neúčastnil. Není zde tedy žádná dříve neznámá skutečnost, která by existovala v době původního řízení. Pouhé dodatečné zpochybnění přestupku je pro závěr o opaku podle žalovaného nedostatečné.

Žaloba není důvodná.

V dané věci bylo správním orgánem prvního stupně velice rozsáhlým způsobem provedeno dokazování v řízení, které se týkalo otázky, zda povolit, či nepovolit obnovu řízení o přestupku ukončené v blokovém řízení. Toto rozsáhlé dokazování vyplývá z toho, že správní řízení probíhalo v období, kdy ještě nebylo vydáno stanovisko Nejvyššího správního soudu k otázce přípustnosti obnovy řízení o přestupku projednaného v blokovém řízení. Zejména v době rozhodování správního orgánu I. stupně zde existovala odlišná stanoviska, jak vyřizovat žádosti o obnovu řízení v přestupkových věcech, kde je ukončené blokové řízení.

Následně bylo vydáno zásadní stanovisko rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dne 12.3.2013 pod č.j. **1As 21/2010-65** (dostupné na www.nssoud.cz). Tímto jsou dány jasné meze rozsahu posuzování žádostí, které směřují do obnovy řízení v přestupcích ukončených blokovým řízením. Z tohoto usnesení rozšířeného senátu NSS vyplývá, že *"povaha blokového řízení vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení, podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, čili nebylo možné vyřídit pouhou domluvou. S ohledem na zásadu vigilantibus jura je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku. Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu a v rámci obnovy blokového řízení by bylo ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku. Dokazování vedené až v rámci řízení o obnově dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by pak suplovalo běžné správní řízení o*

přestupku, v němž s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastává stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadateli o obnovu. Z těchto důvodů nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a brojí toliko proti skutkovým zjištěním. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta. Jiná situace nastává, když žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení. V žádosti o obnovu řízení udávané zfalšováním podpisů nebo záměna identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku je nepochybně nutné za důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu."

Podle názoru zdejšího soudu z toho jednoznačně vyplývá, že závěry vyplývající ze stanoviska NSS jsou aplikovatelné i na danou kauzu. V tomto případě v žádosti o obnovu řízení (a ani v žalobě, jak vyplývá z výše provedeného shrnutí obsahu žalobních bodů ve druhém a třetím odstavci odůvodnění tohoto rozsudku) žalobce nijak nezpochybnil svůj souhlas s projednáním přestupku. Souhlas k projednání v přestupkovém řízení byl dán, byla dokonce pokuta zaplácena na místě.

K tvrzení o nicotnosti pokutového bloku v důsledku nečitelného podpisu se soud ztotožňuje s žalovaným v tom, že se nejedná ani o zpochybnění souhlasu žalobce s blokovým řízením, ani o novou skutečnost. Z pokutového bloku je také podle názoru soud seznatelné, jaké protiprávní jednání bylo žalobci kladeno za vinu.

Souhlas žalobce s blokovým řízením nebyl zpochybněn ani tím, že po provedeném dokazování v řízení o povolení obnovy řízení byly dodatečně zpochybněny některé skutečnosti a důkazy. To jsou námitky směřující proti spolehlivému zjišťování skutkového stavu ve smyslu výše cit. judikátu NSS, tudíž bylo namístě bez dalšího žádost žalobce o obnovu řízení zamítnout podle § 100 odst. 6 správního řádu. Dokazování týkající se zpochybněných skutečností a důkazů bylo, jak připustil ostatně i žalovaný, nadbytečné. Přesto dospěly správní orgány ke správnému závěru o nutnosti zamítnout žádost o obnovu řízení a tento závěr náležitě, srozumitelně a logicky ve svých rozhodnutích odůvodnily, proto v jejich postupu nelze spatřovat žádné pochybení.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. dubna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková